

Lutherrózs

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírllevele, amely az információáramlást és a lelkesítést kívánja segíteni. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében.
Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzáskörzetének evangélikussága és az érdeklődők. Megjelenés: minden hónap első vasárnapján.
Kiadó/Szerkesztő: **Franko Mátys** tatai evangélikus lelkész TEL/FAX: **34-588-065**
Drótpostacím: **frankom962@gmail.com** Virtuális újságunk elérhetősége: **http://tata.lutheran.hu**

Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének. 2 Pt 1,16

A Szentírás ereje megdöbbenő őszinteségében is rejlik... Nem „szépit” nem „csúsztat”, s nem „politikus-korrekt”, hogy az igazságnak csak egy részét mondaná el. Az Írás őszinte szavaiból erő árad, az emberi szó töredékessége ellenére is hiteles.

Péter apostol, akinek egyszerűségéhez nem férhet kétely – ő nem volt sem filozófus, sem teológus –, egyszerűen csak bizonytságot tesz arról, amit látott, amit tapasztalt. Őszinte szavaihoz nem férhet kétség, Péter apostol valóban „ami a szívében az a száján” – típus. Az, hogy ki mit kezd az ő bizonygatótételével és saját hitbéli élményeivel, az már elsősorban személyes hit kérdése...

Ahogy a ma embere, úgy a régiek is szerették a meséket! Régen emberközeli és színesebbé tették az istenekről kitalált szép történetek a vallásos életet, de kimondhatjuk, manapság erre kevésbé rezdülne a modern lélek. Most más mesék járnak körbe a világot: a haladásról és a tudomány megváltásáról szóló mesék a vonzó...

Ha a tudományos-technikai forradalom javítaná a lelket, akkor több lenne a „jó ember” ezen a világon, de sajnos a számítógépes processzorok tudásának növekedésével nem jár együtt a jóság növekedése... sőt, mintha pont az ellenkezője történe! Egyre kevesebb egyik emberben a másik ember felé a részvét, a megértés. A másikban ellenérdekű felet, sőt ellenséget látunk/láttatnak velünk ahelyett, hogy inkább a mindenki az együttműködésre törekedne.

Péter látott, tapasztalt

Ezt osztja meg leveleiben. Ez az egyszerű ember élete legnagyobb történéseiről számol be: *Vele volt, látta és beszélt a meghalt és feltámadt Krisztussal...* Ha nem így lett volna, akkor visszament volna oda, ahonnan elhívta mestere, s továbbra is mint halász kereste volna a mindennapiját. De a feltámadás ténye felborította egész életét! Ez a józan ítélőképességű ember, akinek őszinte reakcióit ismerjük az Újszövetségből, bizonyára nem vállalta volna fel a mártírhálált – sőt, a fejfelé keresztre feszítést, mert azt mondta: „Nem vagyok méltó arra, hogy úgy haljak meg, mint a Mesterem!” –, egy szép meséért, valamilyen izmusért. (Az egyszerű emberekben mindig nagyobb a bölcsesség a túlélésre, mint az intellektüelekben. Péter első, zsigeri reakciója is ez volt: félelmében háromszor is megtagadta mesterét!) Végül mégis a kínhalált választotta, mert nem tudott mást megvallani, csak azt, amit látott és tapasztalt.

Péter óta eltelt majd kétezer esztendő és a feledés homálya már rég betakarta volna ezt az egyszerű halászbembert, ha bizonygató-élete nyomán nem gondolkodtak volna el újra és újra, generációkon át arról a Jézusról, akit Krisztusnak/Messiasznak (Isten hatalmával felkent) mondanak... A Krisztus-titok, mint kincse az Egyháznak, évezredek óta nyúlóan hirdeti az Isten dicsőségét és rámutat a krisztusi ember méltóságára. A dicsőség a liturgiában érzékelhető, a tanítás pedig az igehirdetésben érthető, mert az:

Egyház nem csak hirdeti, tanít is

Az egyházba belépni szándékozókat soha nem hitre tanították (erre nem is lehet!), hanem arra, mit jelent „Krisztusban lenni/élni”. Az egyház igazi „tudása”, hogy hiteles ismeretet, valódi teológiát (vera theologia est grammatica! / az igazi teológia az nyelvtan/nyelviség, azaz: hiteles szavak!) tanít vagy tanítani próbál. Próbálkozásai során olykor tévutakra sodródik – erről is tudósít minket az egyháztörténelem –, mert az ember gyarló, s nem gyermekien(!), hanem sokszor gyerekesen gondolkodik, azaz elhiszi, hogy az élmény, a felszín több a tartalomnál.

Korunk élmény/élvezeti-társadalmának érték(?)-látása a keresztény egyházakban is fellelhető. Show-elemekkel tarkított istentiszteletek, simogatós telefonokból bölcsességeket kiolvasó, bróker-perfekt, ráncnélküli ötezerdolláros öltönyben a színpad-oltáron sportosan szaladgáló prédikátorok jelzik az új irányt... de csak a csillogásra vágyóknak! Élet-halál-kérdéseket feszegető igehirdetéseikben dráma vegyül a könnyed humorral, s hibátlan-fogsorral villantott mosolyaikkal „hitelesítik” kinyilatkoztatásait, melyek a sikeres, perfekt-hívó élethez asszisztálnak... Eközben:

A tanítás háttérbe szorul

A JóIsten univerzumában/multiverzumában(?) azonban nem változtatja máról holnapra az „élet-játékszabályokat”. Azaz:

ma is – ha (túl)élni akarunk –, akkor közösségekben kell gondolkodnunk!

Belegondoltunk-e már abba, hogy nincs felemelőbb közösség-élmény az úrvacsoránál? Úgy tudunk egy közösség lenni az Isten szeretetében, hogy nincs, sőt nem is kell hogy legyen egy közös ellenség(kép?), akit végre legyőztünk... Újra-rátalálás ez arra az őszinteségre, amit rég elveszített az ember, valahol civilizációja hajnalán – a bábéli időkben. Eközben felfedezhetjük újra:

Az elfogadásból fakadó békét

Talán nem véletlen, hogy a feltámadás első tanúja nem az apostolok közül került ki... *Mária Magdolna* vitte meg az apostoloknak az evangéliumot, s ők ok-okozati összefüggésekben látván az eseményeket, első hallásra nem is tudták befogadni a jó hírt, csak hitetlenkedtek. Sőt talán az sem véletlen, hogy a korai egyházban kialakul a *Mária-tisztelet*, hiszen „*Mária, aki szívében forgatta ezeket a dolgokat*” s így az Isten-akarat elfogadásnak az ősmintáját adta. Az élet titkából azok élnek, akik elfogadják, befogadják szívükbe azt!

Ne áltassuk magunkat, a keresztények között általában több volt a nő, mint a férfi, s ha megnézzük templompadjainkat, ma ez különösen igaz! Ennek nemcsak a női létből fakadó áldozatkészség az oka, hanem az élet titkaira való nyitottságuk. Az a vallás, amelyik „férfias”, ahol a férfi habitus dominál, az bizony sokkal hamarabb elszalad az Isten Valóságától, melynek legfőbb lényege a Szeretet – nem a kedvelő(féle), hanem az áldozatkész, az agapé-szeretet. Ezért:

Jézus nem szállt le a keresztről...

Túláságosan mesészerű lett volna. *Jézus meghalt a kereszten*. Ahogy valóságosan élt, valóságosan meg is halt... ezért tették arimáthiai József sírkamrájába. Azért, hogy az Isten-halál abszurdításának botránya tökéletes legyen, hagyta magát az Isten megsemmisíteni... De az Élet nem az emberé, hanem az Istené! Ez a mi keresztény tudásunk, felismerésünk: az Élet mindig győzedelmeskedik a halál felett. A halál, az elmúlás ugyanis teremtményi, az élet pedig isteni. Éppen ezért az élet igazi értéke csak az Isten halálában és feltámadásában válhat nyilvánvalóvá számunkra.

Ahogy Péter életét is megváltoztatta a Mesterrel való találkozás és a Jézus mellett megtapasztalt események formálták életét, ugyanígy a mi életünket is alakítják a pillanatos Isten-megtapasztalások, amikor titkatosan ránk tekint az Isten...

Kegyelmi pillanatok ezek! Akár fent vagyunk – s úgy érezzük most kerek a világ – akár lent – mert meg-/beláttuk vétkeinket, melyek elválasztanak minket felebarátainktól és Teremtőnkől – ezek mind annak a bizonyosságai: Isten kezében vagyunk... jó helyen, otthon...

Áldott Húsvétot! Christus resurrexit!

fm

Kedves Testvéreim!

Lutherrózsánk áprilisi, húsvéti számával jelentkezem. Címlapi és hátsó borítóra került áhítatok közé beékelte két riportot olvashatnak ehavi rövidebb (8oldalas) Lutherrózsánkban.

Gyorsan elmúló böjti vasárnapok után hirtelen köszöntött ránk a Nagyhét, s a húsvéti ünnepek. Tavaszifáradtságos márciusunkat a téliesre fordult időjárás és az óraátállítás szokásos kellemetlenségei megtréfálták ugyan, de bizonnyal találtunk erőgyűjtésre, lelki töltekezésre alkalmas böjti csendes percek – reménységem szerint a Lutherrózsza is adott ebben némi segítséget. A mostanival is ez a célom: erősíteni, emelni, hiszen magam is tapasztalom szerkesztés/írás közben, hogy el-elemelődöm, s kiszakadhatok a hétköznapi szorításából is.

Lelkipásztori szeretettel,
kívánok Mindenkinnek ebben az évben is szép Feltámadás-ünnepet, örömteljes Húsvétot!
„Erős vár mi Istenünk!”

János Mészáros

Nagyheti alkalmaink

Nagycsütörtök (március 29.) 18 óra
Nagycsütörtöki istentisztelet

Nagypéntek (március 30.) 18 óra
Nagypénteki istentisztelet (passió)

Húsvétvasárnap (április 1.) 10 óra
Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Húsvéthétfő (április 2.) 10 óra
Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Rövid-hírek

Március 8-án Tatabányán a Tátra-utcai kistemplomban Lelkészi Munkaközösségi ülésen vettem részt.

Március 11-én vasárnap, az istentisztelet után eredményesen megtartottuk zárószámoló- és egyben tisztújító közgyűlésünket is. (A választói névjegyzékünkben szereplő tagok 55%-a vett részt a tisztújító szavazáson.)

Gröber Judit Ilona gyülekezeti felügyelő megnyitja a közgyűlést.

Szélesné Szabó Teodóra gyülekezetünk pénztárosa 2017. évi beszámolóját tartja.

Molnár Piroska presbíter, a Jelölő- és Szavazat-számláló Bizottság elnöke eredményt hirdet.

Március 28-án az Almási-úti temetőben elkísértük utolsó földi útjára Balogh Károlyné sz. Varga Sarolta evangélikus testvérünket, akit 80. életévében hívott magához az élet és a halál URa. A feltámadás reménységét 1Jn 3,2 alapján hirdettem.

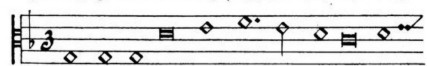

Március 22-én délután, a Magyar Zoltán Művelődési Házban a Nyugdíjas klub felkérésére vetített képes előadást tartottam a Böjt-Húsvéti ünnepkörről.

'Felvirradt áldott, szép napunk...'

(Evangélikus Énekeskönyv 217.)

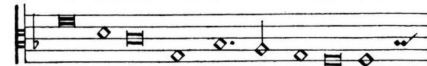
Ein neu Geistlich Lied, von der fröhlichen Beyerstehung
unser Heilands Jesus Christi,
für die Jungfrauen in der Meggen Schul, im Jochimthal. N. P.

Erstehen ist der herrliche tag, dran

ich niemand's genug freuen mag, Christ

unser Herr heut trium phirt, all

Húsvét a Megváltó, Jézus Krisztus feltámadásának örömnépe. Ekkor gyakorta énekeltük 'Felvirradt áldott, szép napunk...' kezdetű énekünket, mely ennek a húsvéti örömnépek méltó hirdetője.

Énekünk szövegének és dallamának is Nikolaus Herman (1480/1500-1561) a szerzője, aki a reformáció első generációjának tagja volt. Az északkeleti St. Joachimsthalban végzett kántori és tanítói szolgálatot mintegy negyven esztendőn át, ahol szoros baráti kapcsolatot ápolt a helyi lelkésszel, Johannes Matthesiusszal. A hagyomány szerint gyakorta írt énekeket barátja igehirdetéseihez. Az évek során az összegyűlt anyagot rendszerezte, s halála előtt egy évvel, 1560-ban kötetben jelentette meg 'Vasárnapi evangéliumok az egész évre énekekben, gyermekek és keresztyén családok számára' címen, mely egy évvel később, halálának évében másodszerre is kiadásra került javított és bővített változatban, Wittenbergben. Herman énekei a teljes egyházi esztendő prédikációinak tartalmát gyermekeknek is érthető formába öntötték, s mivel a perikópák az iskolai tananyag részét képezték, ezért ezek memorizálását is segítették ezek a költemények.

Énekünk a vasárnapi evangéliumokhoz írt sorozat húsvéti részének második darabja. A szerző nem a húsvéti történet elbeszélésére törekszik, hanem a feltámadás feletti örömeinek ad hangot, s dicsőítő himnuszt zeng a Feltámadottnak.

Énekünk dallamának dór dallama élénk, táncos ritmusú. A német énekköltés egyik legszebb, legkifejezőbb tétele. Táncos jellege talán a húsvéti liturgikus tánc gyakorlatára vezethető vissza.

Az eredetileg 14 versszakos korál első teljes magyar fordítása az 1743-as 'Új Zöngedező Mennyei Kar' című gyűjteményben jelent meg. Énekeskönyvünkben öt versszakkal szerepel Áprily Lajos művészi fordításában.

Énekeltük hát örömmel, lelkesedéssel és lendülettel Urunk feltámadásának örömnépeként Nikolaus Herman több mint négyszáz éves énekét!

Pákozdi Csaba

a Tatai Ref. Gim. 11. A – ev. hit. tanulója

BIBLIAÓRA
azok számára, akik szeretnék
alaposabban megismerni a keresztyén
tanítás alapigazságait

NiRA
Nemzeti Akadémia

április 5.
"Gott ZeitDank!"
Idő neked és idő
nekem – az Isten ke-
resésének közös al-
kalmai a hívó ember életében.
Együtt-elmélkedés a hála-zsoltárokról.

április 19. Bajon!
Szenteld meg az
ünnepnapot! – Egy
(vasár)nap az életért!
Mennyire szent még
a szakrális idő?

április 26.
Amikor Isten "történik"
Isten önkinyilat-
koztatásai a bibliai
történetekben és a
hívó ember "bizo-
nyítékai" megta-
pasztalásaiban.

„Egykori kedves tanítványom kérésére szívesen válaszolok levél formájában ismertette véleményemet a ma oly sokat emlegetett témáról, a 20. és 21. század határán. Nyugalmasított lelkésként és különböző fórumon tanító tanárként véleményemet egy lehetséges álláspontnak tekintem.“

Századfordulón, ezredfordulón...

Már a 2000. év derekán járunk, sok könyvet és még több cikket olvashattunk január óta a kettős jubileumi évről. A történelmi kereszténység 2000 éves múltját ünnepli és a magyar társadalom az elmúlt ezer évre emlékezik. Számos ünnepségen, megemlékezésen vehettünk részt. Egyházi újságjaink is sokat foglalkoztak a kettős jubileummal. Írásomnak sajátos vonást adhat az, hogy nem csupán párbeszédre hívom olvasóimat, vagyis dialógusra bátorítok fel, hanem azt kérem, álljunk Isten elé, így folytassunk dialógust. Urunkkal valósággal számolni akarok, töprengéseim közben Őt is kérdezem, megpróbálok így kérdéseket felvetni önmagunknak, keresve a választ, sőt merek hallgatni is Előtte, ahol megoldhatatlan kérdésekkel találkozom.

Isten előtt a múltunk:

a 2000 év is, az 1000 év is.

Valljuk, hogy az örökkévaló Isten a megtestesülés csodájában bealázkodott az emberi történelembe, nemcsak szemlélője maradt, de részesévé is vált.

Az elmúlt ezer esztendőnek vannak csillogó, szép egyháztörténelmi lapjai, de vannak sötét, bűnbánatra indító oldalai is. Nem mondhatjuk természetesen, hogy minden, ami történt, Isten tette volt, hiszen nagyon sok emberi vonása van az egyház történetének, mind világméretekben, mind Magyarországon. Ugyanakkor természetesen nem mondhatjuk azt sem,

Határkőnél...

A Lutherrózsa 2000. évi nyári számába kértem fel nagyrabecsült és szeretett homiletika professzoromat, hogy a millenium okán ossza meg velünk gondolatait az Egyházzól, mely írásnak a „Határkőnél“ címet adtuk. Ezen írás újraközlésének a szomorú aktualitását az adja, hogy március 18-án Karcsi bácsi életének 92. évében „befejezte földi pályafutását“.

Ha teológiáról esik szó Dr. Hafenscher Károly címzetes teológiai professzor homilettikail előadásain hallottak újra és újra felvetődnek. Gondolat, teológiail látásmódja, lutheránussága és ökumenikus elkötelezettsége generációkon átívelően nem csak példaértékű, definícióba illő mondatok évtizedek távlatából is visszhangoznak, útmutatást, s mindennek előtt biztatást adnak nekünk, mert teológiail, lelkipásztori kijelentéssel mindig célirányosak és építők voltak. Mint egykori tanítványa és néhány évig segítő munkatársa a „Lelekipásztor“ c. teológiail szakfolyóirat szerkesztésében – amit posztgraduális képzésként vettem, s meghatározza egész lelkeszl munkámat – sokat tanulhattam tőle... Mindennek előtt közösségépítő gondolkodást, hiszen az egyházi élet erről szól: közösen; de azt is, hogy lelkeszlként eredményesen vezetnl csak az tud, aki maga is „vezetettett“. Tőle halottam: Ahhoz, hogy mindenki a helyén legyen – „right man on the right place“ – a Krisztus keresztje alatt kell állnl.

hogy minden független volt tőle és Urunk csak távolálló szemlélőként figyeli népét.

Amit Ő tett, azért köszönettel tartozunk, mégha eszközként rajtunk keresztül tette is. Amit mi emberek cselekedtünk, azért gyakran bűnbánatot kell tartanunk és bocsánatot kell kérnünk.

A keresztény emlékezés, akár 2000, akár 1000 esztendőre, mindig kettős jellegű: hálaadás egyfelől, bűnbánat és bocsánatkérés másfelől. Ez a fajta józan emlékezés érvényes az elmúlt 40-50 esztendőre is. Ezt a korszakot ma gyakran pusztai vándorlásnak szokták mondani magyarországi keresztények. Nem feledhetjük azonban, hogy a bibliai pusztai vándorlásban nem a nyomorúság és megpróbáltatások sora volt a jellemző, hanem Isten jelenléte. Ő nem hagyta el népét, ha tűzben jártunk, ha vizen keltünk át, Ő velünk volt. Mi pedig ma nem tehetjük, hogy ne szóljunk azokról, amit láttunk és hallottunk (ApCsel 4,20). Ideje van hát a hálaadásnak és ideje van az őszinte önkritikának is.

A keresztény emlékezés gyülekezetben és egyénileg az esemény felidézése is. Már az Ószövetség népe is tudta, hogy a szülők és nagyszülők kötelessége, hogy gyermekeik és unokáik előtt ismételtel mondják el Isten nagy tetteit mindaddig, amíg az új nemzedék azt éli át, hogy vele történt, pl. az Egyiptomból való szabadulás eseménye: „ismételgesd az ígéket fiaid előtt és beszélj azokról, akár házában vagy, akár úton jársz, ha lefekszel és ha felkelsz... hogy hosszú ideig éljetez és él-

jenek fiaitok is azon a földön, amelyről megesküdött az Úr atyáitoknak, hogy nekik adja, amíg csak ég lesz a föld felett (5Mózes 11, 19kk). A páskavacsora idején is a családban ez történt, az ősi történetet a családfő azért mondta el, hogy a következő nemzedék is átélhesse: az Úr szabadító Istene. Ilyen értelemben beszél Jézus is az utolsó vacsora alkalmával, amikor a szereztetési ígék közben áldozatának emlékeztetéről szól (1Kor 11,24). A keresztény gyülekezetben a tradíció nemcsak önmagában érték, hanem mindig Isten cselekedeteiről való emlékezés is nemzedékről nemzedékre.

Isten előtt a jövőnk

Urunk hívó emberek előtt sem lebbent fel a jövő fátylát, nem tesz kivételt velünk, de ad támaszpontokat, fogódzókat a jövőt illetően. Azzal, hogy élő reménységre szült minket (1Pét 1, 3) az örökéletet illetően, várakozással reménykedhetünk földi életünk jövőjében is. Ez nem alapítatlan optimizmus, hanem a húsvét eseményére alapozott jó reménység (v.ö. 1Kor 15,58: Ezért szeretett testvéreim, legyenek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, tudván, hogy fáradozástok nem hiábavaló - üres, alaptalan - az Úrban). A keresztény reménység meghatározza és motiválja földi életünket is. Rossz tapasztalataink, csalódásaink, szenvedéseink ellenére sem lehetünk olyanok, mint akiknek nincsen semmi reménységük (1Thess 4,13). Ez a reménység vet fényt holnapunkra is, a 21. században is, ha Urunk ad még életet az emberiségnek.

A jövőre gondolva szabad terveznünk, mint a tornyot építő mesternek és a hadba vonuló királynak (Lk 14, 28-30), de józanul tudnunk kell, hogy földi életünknek bármikor határt szabhat a halál. "Bolond, még az éjjel elkéri lelkedet" - tanít Jézus józanságra (Lk. 12,20). Mindannyiunk számára intés ez, nehogy parttalanul, határtalanul tervezzünk és úgy beszéljünk, mint akik urai az életnek és a jövővel is rendelkeznek. A józan keresztény ember tudja, hogy nem mi vagyunk az idő urai, sem az idő nem uralkodhat felettünk. Egy régi keresztény bölcsmondás szerint az idő sürget, de rajtunk nem uralkodik (tempus urget sed non regnat), mert Krisztus Ura az időnek is, nemcsak a szombatnapnak, a hétköznapiaknak is, Ő, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz (Christus dominus temporis). Ezzel a józansággal gondolhatunk a jövőre és tervezhetjük azt, megfogadva a gyakorlati bölcsességéről ismert Jakab tanácsát: "ha az Úr akarja, és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni" (Jakab 4). Kevélységgel, göggel, semmire sem megyünk a jövőt illetően.

Isten előtt jelenlegi helyzetünk

Múltról, jövőről így vélekedve fel kell ismernünk, hogy jelenleg is valóban határhelyzetben vagyunk, a 20. és 21. század határán. Ez a határhelyzet több szempontból is meghatározható: időben is, térben is, sőt gazdasági és politikai értelemben is.

Közelebből: a 20. és 21. század határa, ahova megérkeztünk, nem csupán század és ezredforduló lehet, hanem korszakváltás is. Mögöttünk egy szétesett Európa, sok tekintetben szétesett emberiség, részekre hullott kereszténység, előttünk egy lehetséges összefogás, integráció áll Európában és világméretekben egyaránt.

Földrajzilag Magyarország mindig is és ma újra Kelet és Nyugat határán helyezkedett el. "Túl napnyugat, innen kelet" – így fejezték ezt ki íróink fiatal koromban, a 2. világháború előtt, egész

történelmünkre jellemzően. A magyar államalapítás idején is Róma és Bizánc hatáskörének határán helyezkedtünk el, és ez a helyzet a mai napig érezhető, pl. a 2. világháború után a Jaltai Egyezmény évtizedeket meghatározó idején is.

Ugyanez a határhelyzet volt mindig jellemző kulturális tekintetben is. Nyugat számára mindig kissé keleten voltunk, keleten viszont gyakran úgy tekintettek ránk, hogy mi már nyugaton élünk. Kultúrához tartozónak érzem vallási irányultságunkat is, tőlünk keletre sem a római egyház, sem a reformáció népe tömbben nem található.

Határhelyzetet jelent gazdasági tekintetben is a mi pozíciónk. A tíz évvel ezelőtt lezajlott rendszerváltás után is elmondható, hogy társadalmunk gazdasági berendezése sok tekintetben különbözik a nyugati polgári társadalmaktól. Az egyesült Európa lassú fogadókészsége világos jele annak, hogy még mindig kis- sé idegen testnek érznek bennünket, teljesítendő feltételeket szabnak és így várnak ránk a határ túlsó oldaláról.

Még közelebből tekintve jelenünket, megállapíthatjuk, hogy a magyarországi egyházak kisebbségi pozícióba kerültek, megszokott többségi számarányuk helyett szórványhelyzetbe. Nincs kivétel, minden történelmi egyházra érvényes ez. Sokrétűség, sokszínűség jellemző mai társadalmunkra vallási vonatkozásban is. Sem a Római Katolikus Egyház, sem a protestáns egyházak, de még a zsidó felekezet sem gondolkozhat önmaga felől úgy, hogy többségi helyzetben képzelhetné magát. Ugyanakkor minden történelmi vallási közösség még mindig jelentős gyökerekkel és a mai napig kitapintható hatással rendelkezik.

Isten előtt evangélikus kereszténységünk feladatai

A jövőre gondolva a Magyarországi Evangélikus Egyház létkérdése, hogy sajátos jellegét megőrizze és ugyanakkor nyitott legyen minden más felekezettel. Csak úgy tudunk megmaradni az ökumené világában, ha tudatosan vállaljuk önzonosságunkat és ugyanakkor nyitottak vagyunk más keresztény egyházak irányában. Milyen sajátosságokra gondolok? Formai és tartalmi sajátosságokra egyaránt. Például: megemlítésre méltónak tartom, hogy evangélikus egyházunk nem etnikai alapon, hanem hitvallási alapon szerveződött. Nevünk nem magyar evangélikus egyház, hanem Magyarországi Evangélikus Egyház, ami azt jelenti, hogy más nemzetiségi csoportok is szervesen tartoznak egyházunkba, pl. németek és szlovákok, akiknek anyanyelvét és nemzeti identitását tiszteljük és anyanyelvükön végzünk szolgálatot.

A világkereszténységen belül az evangélikus egyházak vannak egyedül abban a helyzetben, hogy a Római Katolikus

Dr. Hafenscher Károly (1926-2018)

1926. július 6-án született; neveltetése és tanulmányai a legszebb evangélikus hagyományokat idézi, hiszen a fasori Evangélikus Gimnáziumba járt, majd a soproni Erzsébet Egyetemen tanult teológiát. 1948-ban Gettysburgban tanult ösztöndíjjal. A sors fintoraként kivándorló útlevelet kapott a hatóságoktól, de ő hangsúlyozottan haza akart térni – nyilván kalandvágyból. E szófordulatot biztonnal nem tartja senki tréfásnak, aki tudja, hogy 1948. Magyarországon a fordulat éve volt: egy életre szóló, nem kívánt „nagy kaland” következett az immár kommunista Magyarországon. Szintén kalandosnak nevezhető, hogy Hafenscher Károly jóformán egész életében a Budapest-Deák téri evangélikus templom szószékéhez kötődött.

Több mint félévszázados teológiai tevékenysége felöleli amerikai ösztöndíjas éveinek tapasztalatát, a nemzetközi egyházi konferenciák és világgyűlések eredményeit az interdiszciplinaritás jegyében. Az ökumené elkötelezettje. Ebbéli munkásságának területe volt az *Ökumenikus Tanulmányi Központ* 1973-1984 között a Lutheránus Világszövetség és a Vatikán dialógus-bizottság tagja. A Magyar Újságíró Szövetség írói-szakértői munkásságát „Aranytoll” kitüntetéssel értékelte. A budapesti „Evangélikus Értelmiségi Műhely” létrehívója, ahol teológiai, egyházpolitikai és kulturális témák vannak napirenden. Hazánk és egyházunk hiteles képviselőjeként meghatározta egyházunk múltját, teológiai tanulmányai, írói munkássága Evangélikus Egyházunk jövőjének még sokáig fontos része lesz.

Egyházzal nemcsak párbeszédet folytatnak a II. Vatikáni Zsinat óta, hanem 1999. október 31-én Augsburgban modellértékű Közös Nyilatkozatot fogadtak el a megigazulás kérdésében. Ez semmiképpen sem jelenti uniós törekvések egyikét, szervezeti egységet, minden kérdésben megegyezést, de jelenti a megbékélt különbségek egységének modelljét. Az egység gondolata számunkra az Ágostai Hitvallás idejétől kezdve (1530) nem idegen, sőt névadó hitvallásunk az egység érdekében született.

Evangélikus egyházunknak, a Lutheránus Világszövetség nagy családjában megbecsült helye van, és ez egyúttal nemzetközi kapcsolattartást jelent sok vonatkozásban. Megemlíthetem azt is, hogy a trianoni tragédia következtében jelentős számú evangélikus gyülekezet került jelenlegi határainkon kívülre, de a Kárpát-medencén belül maradván, valamint az utolsó 50 év kivándorlási folyamataiban sok magyar nyelvű és hátterű magyar került a Kárpát-medencén kívülre is. Nagyrészünk

Európában, kisebb részüik tengerentúlon él és ma is kész kapcsolattartásra velünk.

Tartalmilag fontosnak tartom, hogy evangélikus sajátosságainkat tudatosan vállaljuk: ilyen az evangélium hangsúlyo-

zása, az élő ige hirdetése, a Krisztus-központú Szentírás-kezelés, a család- és munkaerőkölcs hagyományainak őrzése vagy az egyházi muzsika (musica sacra) hallatlan értékeinek megbecsülése (Schütz, Bach, Buxtehude stb.), az evangélikus énekkincs értéke, közismert *hilaritásunk* (a lutheri derű) gyakorlása, a bizalom félelmet űző ereje, tanítási készségünk, a tanítás értékelésére jellemző, hogy hitvallásunkban (ÁH) ez a latin kifejezés szerepel: pure docetur, vagyis az evangéliumot tisztán kell tanítani. Amennyiben ezeket értéknek tekintjük, elsődleges feladatként vállalhatjuk, hogy megőrizzük ezeket a kereszténység nagy családjában és szolgáljunk velük társadalmunkban és világméretekben egyaránt.

Meggyőződésem, hogy minden egyháznak a jövőben is úgy kell önmagára tekinteni, mint aki adni is tud a testvéreknek és ugyanakkor hajlandó elfogadni is másoktól értékeket. Így gazdagodhat a 21. században is felekezetünk.

Tudatosan elkötelezett evangélikusok és testvérek iránt nyitott keresztények akarunk maradni és így kívánunk részt venni építő módon társadalmunkban és minden emberi közösségben. Amit a múlttal kapcsolatban említettem, hogy t.i. sajátos vonása írásomnak, hogy Isten elé állított és imádságra bátorított, ugyanígy a jövőre nézve is nem csupán saját erőnkre és értelmünkre hagyatkozunk, hanem Isten erejére számítva imádkozunk: jövel Szentlélek Úristen... taníts, vezess minket. Amint az úrvacsorára emlékeztettem Olvasóimat a múltra tekintettel (anamnézis), ugyanúgy úrvacsorai liturgiánkra utalhatok, amiben mindig szerepel a Szentlélek segítségül hívása a közvetlen és távolabbi jövőt illetően.

Azt kívánom a Lutherrózsa olvasóinak, hogy ebben az évben századforduló és ezredforduló idején őszintén gondolják végig, mit jelent evangélikus kereszténynek lenni itt és ma, és holnap.

Dr. Hafenschner Károly

„A lelkeszi munka célja nem a siker, de lehet eredménye is“

Részlet az evangélikus.hu 2012-es riportjából

A közel kilencven év alatt, ahogy fogalmazott, több életre elegendő élménnyel gazdagodott. Melyek azok a meghatározó események, életszakaszok, amelyekre szívesen emlékszik?

Valóban eseményekben is nagyon változatos volt életem, erre utaltam, amikor a hatvanéves ordinációs emlékünnepeken korunkról így fogalmaztam: „*Oly korban éltem...*” – amint *Radnóti* maga is vallott bonyolult, sokrétű, hol tragikus, hol eredményes életútjáról.

Életemet három szakaszra szoktam osztani: a felkészülés ideje (prológus), szolgálatom csúcspontja (dialógus) és nyugdíjas korszakom (epilógus). Mivel már 1989 óta nyugdíjasként élek és dolgozom, egy ráadásról is lehetne külön korszakot összeállítani (függelék)... Szolgálatom nagy részben a 20. században folyt, amit én 1926-tól 2012-ig számítok.

Életutamhoz természetesen hozzátartozott családi életem is. A múlt öröksége éppen úgy, mint családalapításom óta hűségese feleségem, gyermekeim, unokáim köre, valamint munkatársaim, kollégáim és barátaim. Ma már arról is beszélhetek, hogy az elmúlt évben első dédunokám is megszületett. Családom mellett utazásaim is beletartoznak életutamba. 1948/49-ben az *EVT* ösztöndíjasaként *Amerikában, Gettysburgben* tanulhattam. Hazatérésem után 1954-től kamatoztathattam, szolgálatba állíthattam angol nyelvtudásomat, hiszen ebben az időben már csak nagyon idős kartársaim között voltak néhányan, akik angolul tudtak tolmácsolni. 1969-es svédországi LVSZ-ösztöndíjam után ugyanezt mondhattam el a svéd nyelvről is. Nem voltam kifejezett nyelvtelenség, a szükség kényszerített rá, hogy a két említett nyelvvvel együtt még más nyelveket is elsajátítsak. Volt idő, amikor nyelvismeretem anyagi támogatást jelentett fizetésem kiegészítéseként. Nyelvismereteimet az *EVT*, az *LVSZ* és az *EEK* szervezeteiben is felhasználhattam, és ez tette lehetővé, hogy mind Európában, mind az Egyesült Államokban, Afrikában és Izraelben nemzetközi konferenciákon vagy kurzusokon vehettem részt. Ezek nem turistautazások voltak, hanem fárasztó, felelős részvételek, amelyekből megpróbáltam másoknak is juttatni tapasztalatokat... Leghosszabb megbízatásomnak köszönhetően a *Római Katolikus Világegyház* és a *Lutheránus Világszövetség Közös Bizottságának* tagjaként 11 évig dolgozhattam együtt világhírű teológusokkal és egyházi vezetőkkel.

Itt kell megemlítenem, hogy szokatlanul hosszú ideig, öt évi segédlelkész szolgálat után (*Zugló, Kecskemét, Pesterzsébet, Kőbánya, Fót*) 35 évig szolgáltam a *Deák téren* szeretett gyülekezetem igehirdetőjeként, pásztoraként, részben vezetőjeként. Szolgálati helyem, ahogy egy római katolikus plébános barátom kifejezte, három falu plébánosaként minősíthető, hiszen az egykori Belváros (V. ker.), a gettó egész területe a Király utcától a Rákóczi útig és Újlipótváros Szent István körúton belüli szakasza tartozott hozzánk, és ez valóban három külön „falu” települését, történeti és társadalmi helyzetét jelentette.

Lelkeszi munkáját is méltatták. Mit tart a hivatás legszebb részének, miért jó lelkesznek lenni?

Lelkeszi szolgálatom egész ideje alatt végig elsősorban is igehirdetőnek és teológusnak tartottam magam, ezért akartam tanulni és tanítani mindig. Már 1952-ben előadást tartottam a *Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Közgyűlése* előtt ilyen címmel: A segédlelkési évek: tanulmányi évek. Most kiegészíthetem hat évtized elmúltával: egész szolgálatom teológiai beállítottságú volt. Ez érdekelt, ezt akartam összegyűjtött kincsként továbbadni. Sokat változott a teológia tudománya az utolsó hat évtizedben, így magam is többféle teológiai iskolát ismertem és ismertettem meg. Tanítottam általános iskolában, gimnáziumban, *Teológiai Akadémián* és a *Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán*, sőt esti iskolában felnőtteket is. Bármikor tanultam és tanítottam, teológiai alapállásból tettem.

(Kiss Tamás)

Gyimóthy Géza neve nem csak a '90-es évek elejétől volt fogalom. Hite, egyházi kötődése – édesapja református lelkész volt –, mindig is meghatározta állásfoglalásait, értékítéletének biblikus alapjait politikusként sem rejtette véka alá, elveit következetesen képviselte pártjában (FKgP*) éppen úgy, mint a Magyarországi Református Egyházban és annak Tata-Tóvárosi Gyülekezetében.

„Mindenre van erőm a Krisztusban”

beszélgetés hitről és hűségről

*Független Kisgazda-, Földmunkás- és Polgári Párt (rövidítve: FKgP)

Lassan 20 éve, hogy először adtál riportot a Lutherrózsának. Tudom, hogy tudsz és szeretsz is beszélni, ezért „in medias res” rögtön felvetem: Papgyerek voltál és vagy is... Ez egy életre meghatározó tényező.

Valóban. Az ötvenes években gyerekeskedtem, édesapám falusi (Naszály) református lelkész volt, hitemet ez formálta, s leginkább ezzel az életemben sokszor vizsgatérő igével jellemezhetném: „Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte” (Fil 1,29). Évtizedek óta szolgálok a Református Egyházban, s néha megveregettek a vállamat, – aktív politikai időszakban többször is, ma már egyre ritkábban –, de mindig hangsúlyoztam, hogy egész életemet meghatározza, hogy a naszályi nagytiszteletű Gyimóthy Géza fia vagyok, a tatai Nagy Géza tata-tóvárosi református gondnok veje, és a Julika védőnő férje. Az utóbbi években pedig – s ezt örömmel mondom, mert mindannyian szolgáló presbiterek, gyülekezeti tagok – Gyimóthy Gergely, Gyimóthy Géza és Gyimóthy Lilla apukájaként emlegetnek.

Az apák szerepe mindig meghatározó. Milyen emlékeid vannak Édesapádról?

Így visszatekintve filmszerűnek tűnhet, de nekem gyermekkori valóság, hogy 1957. februárjának egyik éjjelén megjelent a fekete autó a parókia előtt, s bevették az ab-

lakot... Aznap éjjel – hála az éber presbitereknek, szomszédoknak akik felgyújtották a villanyait és kijöttek – akkor elmaradt apám testi fenyegetése. Később nem, s a pufajkás verőlegények tudták hova kell ütni, – a vesére(!) – hogy ne látszódjon, de a fájdalomtól maradandó károsodást is okozzon. Édesapám büszke ember, kollégiumi súlyemelő-bajnok, kiváló atléta, igazi sportember volt, gazdálkodó parasztvilágba születve a kétkezi kemény munka soha nem esett nehezére, de bizony már gyerekként is láttam megtört tekintetét, amit igaztalanul szenvedett el, mivel Naszályon a Forradalmi Nemzeti Bizottság tagjának választották meg.

Apámnak is köszönhető, hogy egy pofon sem csattant el Naszályon az 1956-os forradalom idején. A béke megőrzésének a „jutalma” a megfigyelések, korlátozások, s kínzások lettek. Ennek következtében lett vesebaja, s kapta meg viszonylag fiatalon szívinfarktuszát is... s halt meg korán. Jelleme példaértékű volt számomra, igazi református lelkész volt.

A közösségért vállalt áldozat folytonossága tehát megvan a családokban. És a mai egyházi életben?

Úgy gondolom ott is jelen van, igaz ma már nem kell ilyen történelmi mértékű bátor kiállás, mint akkoriban. Annak nagyon örülök, hogy Steinbach József püspök úr, az esperesek mellett ott voltunk/vagyunk mi is, mint egyházme-

gyei gondnokok, s meghallgatásra talál a véleményünk nekünk „kipróbált régieknek”, hiszen jómagam is 1985 óta vagyok presbiter. Ugyanakkor az egyházi élet maga a folyamatosság, s bár a lelkészek mostani világban jönnek-mennek, a tagok is cserélődnek, de a gyülekezet az ott marad helyben, s a pásztorokon kívül a hűséges órállók is vigyázzák.

A hűség alapvető nem csak hitéletben, de a politikában is...

Ott is, de ott inkább a pártfegyelemre tenném a hangsúlyt! Számomra a hűség a formákban is kell, hogy tükröződjön. Szeretek énekelni, s én/mi tóvárosiak például gyakran ebből a régi ökumenikus sárga énekeskönyvből énekelünk a vasárnap-esti istentiszteleten, ami nagyon régi hagyományunk. Nagyon szeretem a vasárnap-esti istentisztelet, s volt olyan is, amikor Felvidékről is hazajöttem – otthagya „csapot

papot“, pontosabban politikust/papot – hogy részt vehessek ezen a számomra kedves, fontos és lélekerősítő alkalmon.

Ez a vasárnap-esti alkalom felekezeti-közi, de úgy emlékszem, hogy az ökumenizmus a Gyimóthy-aknál egyben családi ügy is...

Jól emlékszel. Öcsém, aki igen komoly tudományos munkát folytat – a Magyar Tudományos Akadémia doktora is lett, tanszékvezető professzor a szegedi egyetemen –, egy evangélikus lelkész *Scholz László* lányát, Erzsikét vette el, s szépen élnek – négy gyermekük van, de ő ennyire aktívan, mint én nem vesz részt az egyházi életben. Ott vannak természetesen az evangélikus egyházban is, de érthető a mérsékelt szerepvállalása, hiszen ha valaki mélyen beleássa magát a szakterületébe, akkor nagyon nehéz vagy talán nem is lehet két helyen százszázalékosan helytállni. Viszsaemlékszem, arra, amikor én is aktívan elkezdtem politizálni, akkor nem tudtam jó szívvel felvállalni magasabb egyházi tisztséget –, hiába kértek fel rá –, tudtam, hogy teljes erővel mindkettőt csinálni nem lehet.

Politikai szereplést vállalsz-e?

16 éve nem. Szeretném megőrizni ezt, így tudok jobban szolgálni az egyházban, s megmondani a véleményemet, képviselni az igazságot. Volt időszak, amikor azt gondoltam, hogy iszonyatos erőfeszítések és eltökélt összefogások árán sikerül alapjaiban megváltoztatni a világot, de Aki változtatni tud, nem kívül, hanem „belül van“ a szívben, egyedül az ÚRJézus... Ezt tapasztaltam meg a saját életemben is, ezt akarom továbbadni, gyermekeimnek, s szeretném példaadással a következő generációnak is megtanítani.

Örülök az újaknak, az új tisztségviselőknél, s jó látni, hogy az Egyház él, erő-

södik a nehézségek ellenére is, de az Egyháznak mindig is küzdenie kellett a világban! Aki azonban hűséggel felvállalja ezt, imádkozó életet él, napi kapcsolatot tart az ÚRral, az kiváltságnak éli meg kereszténységét.

Egyszer a köztévénben úgy mutatkoztál be, hogy „tatai református presbiter vagyok“...

Igen, amikor az Országgyűlés alelnöke voltam, akkor sok helyre hívtak, sok riportot kellett adnom, s akkor azt mondtam – volt is nagy visszahangja –, hogy a presbitereket senki nem akarja, és nem is tudja leváltani, mert ez az ÚR Istén előtt vállalt tisztség, amit hűséggel kell betölteni életünk végéig – erre igyekeztem én is – s biztatni kívánok mindenkit, hogy aki egyszer megfogta az ÚRJézus kezét, ne engedje el soha!

Így legyen mindenki életében, hiszen kegyelem által a hívőnek minden lehetséges! Köszönöm a beszélgetést!

Én is, és a Mennyei Atyánk áldása kísérsje a Tatai Evangélikus Gyülekezetet!

Gyimóthy Géza

1952. március 12-én született *Tatán*. Apai nagyszülei egy *Pápa* környéki településen, *Adásztevelen* éltek. Középparaszti birtokukon gazdálkodtak, nyolc gyermekük közül egyedül az ő édesapját tudták felsőfokon taníttatni. Régi kálvinista família, mely a családi hagyomány szerint még *Mária Teréziától* kapta az adómentességét.

Édesapja, *Gyimóthy Géza* (1913-1977) református lelkész volt, először *Környén*, majd a naszályi gyülekezetben szolgált. Anyai nagyszülei ősi református kisbirtokosok, *Pápán* éltek, ők is nyolc gyermeket neveltek fel. Édesanyja, *Tálos Terézia* (1919-1984) könyvelői szakvizsgával rendelkezett, gyermekei születéséig bérelszámolóként dolgozott a pápai textilgyárban; 1952 után a háztartást vezette, és férje gyülekezetében szolgált haláláig hűségesen.

Testvérei: *Etelka* (1949), adminisztratív munkakörben dolgozott *Tatán*. *Tibor* (1953), okleveles matematikus, Szegeden dolgozik, a Magyar Tudományos Akadémia Automataelméleti Kutatócsoportjának tudományos munkatársa.

1978-ban kötött házasságot Nagy Juliannával. Felesége egészségügyi főiskolát végzett, védőnőként dolgozott. Három gyermekük született: *Gergely* (1979) *Géza* (1981) és *Lilla* (1988)

Általános iskolába Naszályon járt. 1970-ben érettségizett *Tatán*, az Eötvös József Gimnáziumban. 1976-ban agrármérnöki diplomát szerzett a Gödöllői Agrártudományi Egyetem állattenyésztési szakán. Ezután a Felsőbábi Állami Gazdaságnál dolgozott, előbb gyakornok, majd telepvezető-helyettes. 1977-től 1991-ig a naszályi Dunavölgye Mgtsz állattenyésztési ágazatvezetője. Közben elvégezte a Református Teológiai Akadémia hároméves levelező tagozatát. 1985-től a tatai gyülekezetben presbiter, 1990-től egyházmegyei tanácsbíró, 2008-tól egyházmegyei gondnok.

Édesapja 1956-ban falujában a forradalmi nemzeti bizottság tagja volt, erről és más politikai kérdésekről is gyakran esett szó odahaza. 1987-ben *Tatán* tüntetést szervezett a Munkásörsg és az MSZMP munkahelyi jelenléte ellen. 1988-ban elment a második lakiteleki találkozóra, s még ugyanebben az évben részt vett a tatai MDF-szervezet megalakításában. 1989-ben kilépett a Magyar Demokrata Fórumból, mert a párt vezetését megalkuvónak tartotta. 1989 végén részt vett az FKGP tatai szervezésében. 1991. júniustól 1992. júniusig országos főtítkárhelyettes, majd 1994 júliusig országos főtítká. 1994. júliusban a Kiszádpárt országos alelnökévé választották. Az 1994. évi országgyűlési választásokon az FKGP országos listájának harmadik helyéről jutott be a parlamentbe. A mezőgazdasági állandó bizottság alelnöke és a FKGP-frakció helyettes vezetője volt. 2002-től visszavonult a politikai közéletből.

Legyen szívetek teljesen Istenünké, az ÚRÉ. 1Kor 8,61

A keleti gondolkodás szerint a szívben van az értelem is, s a kettő együtt adja az „értelmes szívet”. Ha Isten lakozik a szívünkben, akkor a legtöbbet értük el földi életünkben. Teljesen akkor lakozhat benne az ÚR, ha minden más vacak, bővli, olykor szemét kikerül a szívből. Ezért kell a bűnvallás, a nagytakarítás (megtérés), s a rendrakás (napenkénti megtérés az Istenhez - Luther).

De mit jelent teljesen? Úgy lehet elérni a teljesség állapotát, ahogyan a szerelmes szívek egymást, csakis egymást akarják. Nem lehet félig vagy 90%-osan szerelmes az ember. Nem lehet igazságot kimondani úgy, hogy nem tárom fel a teljes igazságot, annak csak egy szeletét. Ha mégis ezt teszem, megszégyenülök, legkésőbb az utolsó ítéletkor, de a teljes igazság pillanata soha nem marad el. A szívünk Istenünké kell hogy legyen. Nincs olyan: az „én Istenem”. Olyan van: az én istenképem, de Istenünk csak nekünk, mint közösségnek van, s az Egy. Ezért kell közösségben megélni a hitet, a dicsértetet.

Isten az ÚR. Nincs más, nagyobb hatalom. Ő az Uraknak Ura, királyoknak Királya. Nehéz ezt elhinni, elfogadni. Sokan dualisztikusan látják a világot, s úgy gondolják, Istennek szüksége van az én, vagy ami „imaharcunkra”, s tart még a küzdelem... Istennek még a dicséretünkre sincs szüksége – ti. nem a mi imádásunktól lesz Isten. (Isten időtől, tértől, embertől függetlenül: Isten.) Isten tehát mindent el/bevégzett. Nincs harc, nincs örlődés jó és rossz között. Isten uralma teljes az egész világegyetemben. Ha valaki ezt még nem látta be, akkor nincs birtokában a tudásnak és sötétségben jár. A Golgothától új időszámítás van érvényben! Új világkorszak hajnala kezdődött el: „Krisztus feltámadt!” – Valóban feltámadt! mondják orthodox keresztény testvéreink a húsvéti liturgiában. Mi evangélikusok vagyunk az egyetlenek, akik (még mindig!) térdelve (térdelés: az alázat szimbóluma) vesszük az Úrvacsora jegyeit. A lelkész adja, nekünk semmit nem kell tenni, csak némán elfogadni. Az Isten titkát másképpen nem is lehet másképp a szívünkbe zární, csak alázattal. Le-

gyen az ÚR a szívünkben, hogy megéljük a lét legnagyobb csodáját - ma is.

*Urunk Isteniünk! Látod
küzdelmünket, s a vágyat
szívünkben a teljes életre. Add
meg nekünk, ami fontos
számunkra, hogy ne
perlekedjünk Veled, hanem el
tudjuk fogadni a próbákat is,
amiket reánk mérsz. Jöjj
Szentlelked által életünkbe, s
formáld azt tetszésed szerint!
Ámen*

Akkor átkozódní és esküdözni kezdett: "nem ismerem ezt az embert." És akkor nyomban megszólalt a kakas. Máté 26,74

Nagyhét van. Tragikusan pergő események liturgikus koreográfiájának segítségével elmélkedhetünk ezekben a napokban életről és halálról, emberi természetünkről, s húsvét misztériumáról. A nagyhétbe belesűrűsödött események az emberi gyarlóságok teljes tárházát mutatják: vetélkedés és veszekedés az utolsó vacsora előtt, Jézus magánya a Gecsemáné-kertben, s a tagadás elfutásai... olyan méltatlan ez azzal szemben, Aki rövid hároméves tanításával kiforgatta sarkaiból a világot. Senki nem akadt, aki kiállt volna Jézus mellett? A szolidaritásnak még csak a halvány jelét sem mutatták - még az a Péter is átkozódva „menti a bőrét”, aki a halálba is követni akarta Mesterét. Mi történt a kiválasztott tizenkettővel is? ...Itt más erők irányítják az eseményeket. Próféciák teljeseznek be: „Megverem a pásztort, s szétszéled a nyáj!” Itt nem lehet emberi erőket magasztalni, ez más vonatkoztatási rendszer. Amikor hatalmasságok és erősségek súrlódnak egymással, akkor az ember csak csodálkozó nézője lehet az eseményeknek...

Az emberi okosság istenítésébe sokszor belebuktunk már a történelem folyamán. Ugyanakkor a világ komplexitását egy ember sosem lesz képes átlátni, de valljuk meg őszintén, sokszor a saját életünk bonyolultsága is éppen elég feladat - néha megoldatlannak

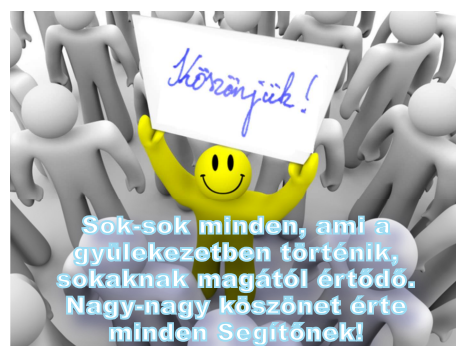
tűnő problémákkal küzdünk. Mit jelenthet nekünk, mire mutathat rá Péter hajnali Krisztus-tagadása? Arra, hogy a jószándék kevés? Arra, hogy az akaratunk ilyen gyenge? Mindenekelőtt Istenre utaltságunk válik még kontrasztosabbá ezen a történeten keresztül is. Az Isten ereje nélkül Péter nem tudott volna a vízen járni, de még felülemelkedni sem fogott halainak piaci értékesítési gondjain. Isten ereje nélkül egyszerű életének gondjaiba merült volna el, s Simonból, Jónának fiából sosem lett volna Petrosz, azaz kőszikla...

Péter életében is eljött az a pillanat, amikor megszólalt a kakas, s így van ez minden embernél ma is. Egyszer eljön a hajnal, s az igazság kakasa kukorékolni kezd. Akkor nyilvánvalóvá válik ügyeskedéseink hiábavalósága, életvezetési trükkjeink fonáksága, s nyilvánvalóvá válik az az isteni szeretet is, amiről lemondtunk... Cserébe, de miért is? Péter őszinte isten-tagadása után már csak a keserves sírás maradt számára, s az élethossziglani lelkiismeretfurdalás... hacsak Isten, aki Krisztusban belépve ebbe a világba a lét kapujában letett Istenségét fel nem veszi húsvét hajnalán. Az evangélium az, hogy felvette, s ezzel korrigált minden elrontott helyzetet, megkeseredett lelket és magához ölelte a teremtettséget.

*Isteniünk! Légy közöttünk,
uralmaddal segítsd
mindennapjainkat, hogy
megváltó szeretetedért dicsőíteni
tudjunk Téged! Ámen*

Olvasd, linkeld!
Vidd el az otthonmaradtaknak!
Itt olvashatóak a korábbiak:
http://tata.lutheran.hu/ujsg_hirlevelek.htm

Támogatás
Evangélikus Egyházközség Tata
számlaszáma:
63200119-14926282
Egyházfenntartói járulékát,
adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!